

ՀԱՅՐԵՆԱԲԱՂՁՈՒԹԻՒՆ

Ինչպէ՞ս արդեօք պիտի գտնեմ
Գիւղս՝ որ այնքա՛ն սիրեցի...

Օ՛ր, այն գիշեր երբ լուսնական
Ամպերուն մէջ կը լողար՝

Կապոյտ երազ մը քորելով
Սարերն ի վար հայրենի,

Ու ծառերուն ուսերն ի վար հողմախոտով՝
Որոնք դժբաղդ մայրերո՛ւ պէս անբախով՝

Կը հեծէին օրն ի բուն
Անկարելի վերադարձն իմ տարիալա՜ծ,

Ահարակա՛ն պանդուխտի... :

Օ՛հ, այն ուղին սգաւոր
Որ գիս պիտի հեռացրնէ՛ր այն գիշեր՝

Հօրեմական իմ տունէս,
Լուռ, սգաւոր աստղերուն տակ

Այնպէ՛ս ներմակ կ'երեւէր... :

Վարդենիի մը մեղրահոս
Բուրեան դիւքանքն ըմպելէն

Կը փախէ լուռ ու մունջ,
Կը նայէ լիւա՜ծ իմ տան երդիքին՝

Ուր լուսնական աչքի մը պէս կ'արիւնէ՛ր...
Եւ պանդուխտի ցուպն որ կ'այրէ՛ր

Ձեռքիս մէջ
Եւ արցունքի շիթն որ կ'իյնա՛ր անդադար
Իմ տժգունա՜ծ այտերէս...

«Մղձաւանջէն» վերջ, հիմա հո՛ն կը դիմեմ,
Աչքըս ծովո՛ւ պէս յորդա՜ծ... :

Ինչպէ՛ս ներմակ է նամբան,
Հին օրերու երջանիկ ու մըտերիմ

Լուսնի լոյսովն ողողաւ՜ծ...

Ո՛վ իմ աւանս աւերաւ՜ծ,
Հայրենի տո՛ւնս իմ քափուր...

Օտարութեան մէջ կարօտի ի՛նչ տենջեր՝
Լո՛կ ծաղի՛կ մը փաղելու ձեր ածուէն,

Յիշատակի վա՛րդ մը լոկ,
Ահա՛ ոտքերս վիրաւոր

Գողգոթայի ձեր վերելքի՛ն կը կանչեն... :

Ա. ՍԵՄԱ